

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	5.Kf.700.566/2023/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor; felperesi képviselő címe.)
Az alperes:	Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Rendőr- főkapitányság (3527 Miskolc, Zsolcai kapu 32.)
Az alperes képviselője:	dr. Gál Mária Ildikó kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (16. és 17. sorszámok alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 103.K.700.788/2022/15. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2019. április 1. napjától 2022. március 31. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: peresített időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként az helységi Rendőrkapitányságon balesethelyszínelő beosztásban teljesített szolgálatot. A peresített időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el sebességmérési, forgalomellenőrző és egyéb feladatokat, valamint más rendőrkapitányság illetékességi területén helyszínelési feladatokat, ellentételezés nélkül. Az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a peresített időszak vonatkozásában bruttó 1.391.400 forint megbízási díj és annak késedelmi kamatai megfizetésére. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (4)-(5) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdésére, valamint a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasításra (a továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás) alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában kérte megállapítani.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.391.400 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában, 71. § (1) bekezdés c) pontjában és (2)-(6) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletében, a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdésében, valamint a 60/2010. ORFK utasítás I. 2. pont m) alpontjában és III.-XII. pontjaiban foglaltakra alapította. A perbeli okiratok, valamint tanú1 és tanú2 tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felperes – az helységi Rendőrkapitányság illetékességi területén végzett, balesethelyszínelő beosztásba tartozó feladatainak ellátása mellett – folyamatosan sebesség- és forgalom-ellenőrzést, valamint rendszeresen fokozott ellenőrzésekkel összefüggő forgalom-ellenőrzési feladatokat látott el. A 60/2010. ORFK utasítás a felperes esetében egyértelműen, kógens módon meghatározta az ellátandó feladatok körét, amelyet az

alperes korlátlanul nem bővíthet. Az a körülmény, hogy a felperes munkaköri leírásában a munkakör céljaként közlekedésrendészeti feladatok ellátása került meghatározásra, nem ad általános és korlátlan felhatalmazást az alperes számára arra, hogy a közlekedésrendészeti ágon belül bármely feladatot – így sebességmérési, fokozott ellenőrzés keretében forgalom-ellenőrzési, továbbá közlekedésrendészeti járőri feladatokat is – a balesethelyszínélő beosztáshoz tartozó feladatként végeztesse el. A felperes a beosztása mellett ellátott többletszolgálat ellentételezéseként megbízási díjra jogosult; ennek havi összegét a kereseti kérelemmel egyezően a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg, miután a többletfeladatok saját munkakör melletti, a munkaidő jelentős részében történő ellátására tekintettel ezen mértéket arányosnak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan – annak tartalma szerint – az elsőfokú ítélet részben történő megváltoztatását, az elsőfokú bíróság által megállapított díjazás 50%-ra mérséklését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet sérti a Hszt. 45. §-ában, 71. § (1)-(6) bekezdéseiben, a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdésében, a 30/2015. BM rendelet 2. számú mellékletében, valamint a 60/2010. ORFK utasítás 2. pont m) alpontjában írtakat, továbbá jogszabálysértő módon figyelmen kívül hagyta a közlekedési jogsértést dokumentáló technikai eszközök rendőrségi alkalmazásáról szóló 26/2013. (VI. 28.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 26/2013. ORFK utasítás) 2. pont a)-c) alpontjaiban, 3. pont b) alpontjában és 14-15. pontjaiban foglaltakat. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást és az irányadó jogszabályi rendelkezéseket helyesen állapította meg, de azokból téves következtetésekre jutott, ezért a döntése érdemben jogszabálysértő. Hangsúlyozta, hogy a 30/2015. BM rendelet ugyan valóban felsorolja a nála betölthető munkaköröket, azonban az egyes beosztáshoz kapcsolható, konkrét munkaköri feladatokat egyetlen jogszabály sem határozza meg, azokat a munkáltató a munkaköri leírásban rögzíti. A 60/2010. ORFK utasítás – a címéből is kitűnően – a közlekedési balesetek, bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályait, és nem a helyszínélő beosztást betöltő hivatásos állományú személyek munkaköri feladatait rögzíti; a helyszínélő beosztásba tartozó feladatok közül kizárólag a közlekedési balesetekkel és a közlekedés körében elkövetett bűncselekményekkel kapcsolatos feladatokat tartalmazza. Ennek okán jogszabálysértően állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza a felperes által ellátandó feladatok körét; csak ezeknek a feladatoknak az ellátása a felperes munkaidejét ki sem töltene, ezért ezek mellett a kezdetektől további általános közlekedésrendészeti feladatokat határozott meg a számára, azonban egyetlen olyan feladatkört sem írt elő, amely a felperes betöltött munkaköréhez nem kapcsolható. Az elsőfokú bíróság álláspontja csorbítja a munkáltató azon jogát, hogy a munkaköri leírás elemeit az adott munkakör keretei között egyoldalúan meghatározza. Ezen túlmenően a Hszt. a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása esetére biztosítja a megbízási díjra való jogosultságot, azonban a felperes nem egy másik beosztáshoz tartozó, azaz teljes járőri munkakört látott el. A sebességmérési feladatokkal összefüggésben utalt a 26/2013. ORFK utasítás hivatkozott rendelkezéseire, melyek ezen feladat ellátását nem kötik egyetlen beosztáshoz sem, ezáltal a sebességmérő kezelésére kezelői jogosultsággal rendelkező felperesnek e feladat elvégzése a beosztásába tartozott. A fentiek szerint tehát a felperes a munkaköri leírásában rögzítettek szerinti, a

beosztásába tartozó feladatokat végzett a peresített időszakban, azaz nem látott el megbízási díjra jogosító, a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört többletfeladatként.

[5] Az összecszerűség körében a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdésére és 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a helyszínelési feladatok a felperes munkaidejének körülbelül 10 %-át tették ki, ehhez képest a felperes a teljes illetményét megkapta. A törvényszék által más beosztásba tartozónak minősített feladatok a fennmaradó munkaidejét töltötték ki, ezáltal ez nem tekinthető olyan többletterhelésnek, amely a hivatkozott jogszabályhelyeknek megfelelő követelményszintet eléri. Ráadásul a felperes alacsonyabb beosztásba tartozó feladatokat végzett, így a feladat bonyolultságára, a többlettudás szükségességére alappal nem hivatkozhat ítéletében az elsőfokú bíróság. Mindezekre figyelemmel a Hszt. 71. § (5) bekezdésében meghatározott minimumértéket, a rendvédelmi illetményalap 50 %-át sem haladhatja meg a felperesnek járó megbízási díj mértéke.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozott a tárgykörben született több felsőbbbírósági eseti döntésre, melyek alátámasztják, hogy a beosztásába a pertárgyi feladatok nem tartozhatnak bele. Álláspontja szerint az adott beosztásba tartozás kereteit a beosztás elnevezése már eleve jelzi, az ezen túlterjeszkedő munkáltatói igény a beosztásokat kérdőjelezi meg. A pertárgyi feladatok egyébiránt a járőri beosztásba tartozóak, amelyet a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasításban (a továbbiakban: Járőrszabályzat) foglaltak is alátámasztanak. A Hszt. 71. §-a szerinti megbízási díj megítéléséhez ugyanakkor nem a járőri beosztás teljes ellátása szükséges, azt a járőri beosztás részfeladatainak elvégzése is megalapozza. A Hszt. 44. § (1) bekezdése, 45. § (1), (3) bekezdései, valamint a kapcsolódó bírói gyakorlat szerint a rendvédelmi szerv szabadon csak egy adott kinevezésen, az adott beosztáson belül határozhatja meg a hivatásos munkaköri feladatokat. Iratellenesnek tartotta azt az alperesi megállapítást, hogy a munkaidejének 10%-át tette ki a helyszínelés; mindazonáltal a megbízási díj összecszerűsége szempontjából a többletfeladatok mértéke tekinthető relevánsnak, amelyek ellátása bizonyítottan rendszeres, gyakorlatilag folyamatos, minden szolgálatot érintő volt.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól; továbbá a megbízási díj mértéke körében az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelést vitatta. A felülbírálati jogkörét illetően a másodfokú bíróság rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott a Hszt. 71. § (2)-(4) és (6) bekezdései megsértésére, azonban ezzel összefüggően a jogszabálysértésre való

hivatkozása indokait nem adta elő, ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla ebben a körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek e normákkal összefüggésben nem voltak olyan érvei, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Mindezekon túlmenően az ORFK utasítás szolgálati viszonyra vonatkozó szabály [Hszt. 2. § 30. pont], de nem jogszabály, így a 60/2010. ORFK utasítás, továbbá a 26/2013. ORFK utasítás egyes rendelkezéseinek (vagy egészének) helytelen értelmezésére, figyelmen kívül hagyására történő hivatkozás önmagában fellebbezésre nem adott alapot [Kp. 99. § (1) bekezdés], ezért a másodfokú bíróság az ORFK utasítások fellebbezésben felhívott részletszabályaival kapcsolatos álláspontját csak az eldöntendő jogkérdés (a kereseti igény jogalapjának fennállása) megítéléséhez szükséges mértékben ismertette. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság az alábbiak szerint értett egyet.

[9] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértésére hivatkozással az alperes azzal érvelt, hogy a törvényszék a felperes megbízási díjra való jogosultságát ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg. A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a megbízási díjra való jogosultság kapcsán az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott feladatok a baleseti helyszínelői beosztásába tartoztak-e vagy sem.

[10] Az alperesnél a felperes baleseti helyszínelői beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A következetes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását. Az alperes csak a kinevezés szerinti munkakörön, tehát beosztáson belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van; a munkaköri leírásba más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem építhet be. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás (Mfv.II.10.179/2011/4.). A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerint a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával, többletfeladatként. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok elvégzésére, melyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak és ahhoz igazodtak. Ugyanakkor hangsúlyozandó: az alperesnek az a joga, hogy a felperest a baleseti helyszínelői beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthassa, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az ellenszolgáltatásra való jogosultságát. Ha a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többletszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés].

[11] Alapítanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes mindazon feladatokat köteles volt ellátni, amelyek a közlekedésrendészeti szakterület tevékenységi körébe tartoznak, mert önmagában a szervezeti struktúra alapján valamely

beosztáshoz tartozó munkaköri feladatok köre nem határozható meg. A munkaköri leírás azoknak a feladatoknak a körét jelöli ki, amelyeket a munkavállaló a jogviszonya fennállása alatt általában – külön utasítás nélkül is – végezni jogosult és köteles. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit, a munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma (akár közjogi szervezetszabályozó eszköz), így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők, és a többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (BH2018.259., Mfv.I.10.751/2016/4., Kf.III.39.053/2021/8.). Amíg tehát a baleseti helyszínelő beosztásához tartozó feladatok meghatározásánál a 60/2010. ORFK utasítás az irányadó, az alperes által hivatkozott 26/2013. ORFK utasítás kizárólag a közlekedési jogsértést dokumentáló technikai eszközök rendőrségi alkalmazásának szabályait fekteti le, a fellebbezésben hivatkozott rendelkezésekből pedig nem következik, hogy a jogalkotó e feladatellátást a baleseti helyszínelő beosztás részévé kívánta tenni. Mindezek alapján nem állítható, hogy a felperes a sebességmérési és egyéb feladatok teljesítésével a saját beosztásába tartozó tevékenységet végzett; nem kétséges, hogy speciális képzése alapján jogosult volt e feladatokat ellátni, ez azonban – amennyiben többletfeladat-ellátásra került sor – nem zárja ki a felperes megbízási díjra való jogosultságát. A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére – így jelen esetben a Járárszabályzat 79. pontja szerinti, a közlekedési forgalomellenőrző járőrszolgálat részét képező feladatok ellátására is –, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát.

[12] A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, melyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként. A fentiekre tekintettel az előfokú bíróság a feltárt tényállás alapján helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perbeli időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján, rendszeresen, visszatérően végzett feladatok nem a beosztásához tartoztak, ezáltal okszerűen vont le azt a következtetést, hogy ezen többletfeladatok ellátása a megbízási díjra való jogosultságát megalapozta.

[13] Az alperes a jogalap körében tehát tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére: a megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[14] A megbízási díj mértékével összefüggésben a másodfokú bíróság az alábbiakat hangsúlyozza.

[15] A fellebbezés kapcsán az ítéltábla rámutat, hogy abban az alperes feltüntette a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában megjelölt törvényi követelménynek megfelelően a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével. A Kp. 100. § (2) bekezdés c) pontjával kapcsolatban az alperestől elvárható lett volna, hogy ezirányú fellebbezési petitumát pontosan megjelölje; a fellebbezés tartalma alapján azonban a jogorvoslati kérelme nem irányulhatott másra, minthogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított díjazást 50%-ra mérsékelje. Mindez azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság döntésére irányuló határozott kérelem e körben történő pontos megjelölésének hiánya a fellebbezés érdemi elbírálásának akadályát nem képezte.

[16] Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia. Ezzel összefüggésben a legfontosabb kérdés a hatásköri anyagi jogi szabályok vizsgálata, az, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. Amennyiben ugyanis a jogszabály a mérlegelés szabályait meghatározza, a másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között azt kell megítélnie, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál érvényesítette-e ezen törvényi előírásokat.

[17] Kétségtől mérlegelési jogkörnek felel meg az a jogalkotói megoldás is, ha a jogszabály valamely jogkövetkezmény mértékét meghatározott tartományban („től-ig” keretben) fejezi ki konkrét mérlegelési szempontok nevesítése nélkül, amely jelen ügyre vonatkoztatva azt jelenti, hogy a Hszt. 71. § (5) bekezdésében rögzített, az illetményalap 50-200%-ban megállapítható megbízási díj meghatározása mérlegelési jogkört jelent. Ehhez kapcsolódóan a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése jeleníti meg a mérlegelés szempontjait, amely szerint a helyettesítési díj mértékét a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglaltak figyelembevételével kell meghatározni. Ezen mérlegelési pontok mentén kellett az ítéltáblának megvizsgálnia, hogy melyek voltak az elsőfokú bíróság mérlegelésének szempontjai és azokat okszerűen vette-e figyelembe.

[18] Az ítéltábla megállapította – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít –, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály (Hszt. 71. § (5) bekezdése) által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ban határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletének [35] bekezdésében ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése szerinti szempontok közé. A jogi indokolásban leírtak alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette, hogy a felperes a saját munkaköri feladatain túl, rendszeresen, a munkaideje jelentős részében végezte a beosztásába nem tartozó szolgálati feladatokat.

[19] A másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerűség (a megbízási díj mértéke) körében arra a jogi álláspontra jutott, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ban történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[20] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére. A perköltség mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[22] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárási illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 111.312 forint.

[23] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. szeptember 4.

--	--	--

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Bicskei Ildikó s.k.	dr. Robotka Imre s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró